

Първо действие, трета картина.Госпожа Капуцери. —

О, сватбата! — За туй съм аз дошла,
да поговорим. — Жумета, как?
Не мислиш ли да отидем, ~~дъщеря~~, в брак?

Жумета. —

За тая нест не съм мисляла още.

Дойката. —

О, нест! аз твоя дойка да не бях,
бих казала, че с мъжкото и мъдрост
си сужала от почти гурди!

Госпожа Капуцери. —

Добре, за сватбата сега мисли!
От тебе и по-млади, във Верона,
са злати дами и достойни майки.
Ако добре си спомням, те родиха
на тая възраст, на която ти
все още си момиче. — Та, накратко,
рзкала си предлагат ти Парис.

Дойката. —

Ах, мъж, госпожице! — по-хубав мъж
от всички, като да е от востък.

Госпожа Капуцери. —

По-хубав цвят в града ни нте няма.

Дойката. —

Да, той е цвят, същияски цвят.

Госпожа Капуцери. —

Какви,
харесва ли ти тоя благородник.
На бала ще го срещнеш тая нощ.
В лицето на Парис ще прогледеш,
изписано от щедрото перо